

Điền Ngọc Phách

BÔNG HỒNG THỨ BẢY

Đêm về khuya, rét ngọt, thỉnh thoảng chân trời hé lên vài vệt sáng. Một chiếc bóng nhỏ vượt qua dãy tường thấp, len qua mấy luống rau rồi dừng lại trước khóm hồng bạch giữa vườn. Bông hoa trắng duy nhất tròn xoe trên cành cao nhất. Hương thơm nhẹ toả lan, chòm cánh mọng lung linh.

Bóng nhỏ là một bé gái chừng 10 tuổi. Nó nhướng cao, nín thở, từ nơi ấy vọng ra một tiếng nói thanh mảnh mà trang nghiêm:

- Lạy Bạch Hồng... xin người...

Nó trịnh trọng nâng kéo trước đài hoa... Bỗng...

- Đứng im!

Tiếng quát vang trong đêm, giữa khu vườn vắng, tuy nhỏ cũng đủ choáng người. "Phụ", chiếc kéo rời khỏi bàn tay bé nhỏ, nó run rẩy sụm xuống, kêu ú ớ:

- Mẹ ời! Ma... Ma!...

Lát sau bé từ từ đứng lên, dụi mắt. Trước mặt sừng sững một bé trai chừng 13 tuổi, tay lăm lăm cây gậy.

- Tại sao ăn trộm hoa?

Câu hỏi nhấn giọng, khá quyền uy.

- Mẹ em... mẹ...

Bé gái ngập ngừng.

- Bình tĩnh, trả lời cho đúng, ai đã đánh...

Bé gái vẫn run rẩy trước cậu bé trai chỉ nhìn hơn nó một cái đầu. Có lẽ cả sợ, cả rét. Vì trên người nó chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

- Đã ăn... à đã lấy mấy lần rồi?

- Sáu lần ạ!

- Làm gì mà nhiều thế?

- Về... về làm... làm thuốc cho mẹ!

- Làm thuốc mà những sáu lần! Nó day qua bé gái thấp giọng:

- "Đấy" kể đi, "đây" chẳng làm gì đâu mà sợ!

Cô bé nhỏ nhẹ:

- "Mẹ em vừa sốt vừa ho, ho rạc cả người, có lúc bật cả máu tươi.

Tiêm mãi, uống mãi không khỏi. Mà còn kiếm đâu ra tiền! Đã lâu mẹ phải nghỉ chờ việc" - Bé nấc nghẹn, rưng rưng nước mắt. "Em thương mẹ hom hem, da bọc xương nằm chờ ở nhà. Em chỉ biết nhìn mẹ mà khóc. Rồi có người bảo: Đi lấy 7 hoa hồng bạch về có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ. Thế là em liều...".

Thế bố "đấy" đâu?

Bé gái lặng ngắt quay đi, lúc sau bé lí nhí:

- Bố bỏ đi từ năm em vào lớp một. Mẹ bảo bố đi rất xa, tuy rất thương em, nhưng đã lỡ ăn cháo lú nên quên mất đường về.

- Còn thế nữa! - Nó lắc đầu ái ngại - Sao "đấy" không hỏi xin đảng hoàng, lỡ "đây" tưởng trộm vục cho một gậy có khổ không?

- Em ngại... Em sợ...

Cậu bé cúi nhặt chiếc kéo, bằng một động tác nhanh nhẹn, tiếng cắt ngọt, bông hồng nằm gọn trong bàn tay. Không kém phần trịnh trọng,

nó trao lại cho cô bé.

- Đây là bông hồng... chúc mẹ bạn mau lành bệnh. Định đưa tay đỡ, bỗng hai tay cô bé xuôi xuống, cúi mặt thút thít:

- Không được đâu. Các cô các bác và mẹ em đã dặn là muốn đuổi được cái ho đi, hoa hồng làm thuốc phải là hoa đi ăn trộm cơ. Bây giờ còn mỗi một bông hoa thế này, vậy là mẹ em không khỏi được bệnh rồi. Hu, hu, hu...

Cô bé thỏn thức đứng dậy bỏ về.

Cậu bé ngơ ngác, nó xoay tròn bông hoa trong tay rồi thả rơi xuống đất. Bỗng nhớ ra điều gì.

- Này, gì ời.

Cậu ta giả bộ bước nhanh về nhà nhưng kín đáo ra hiệu về phía góc vườn. Cô bé nhìn theo, lấp ló một chấm trắng. Một bông hồng bạch đã kịp nở.

"Chà, ngủ tiếp thôi!". Nó vừa ngáp vừa lẩn vào sau cửa.

Không chậm trễ, cô bé bước tới góc vườn, thoáng chốc lại bươn bả quay ra, trong tay cầm một bông hoa trắng.

- A! Trộm! Cậu bé hô nhỏ, chầm chầm đuổi theo, tay cầm que nứa vụt veo véo vào không khí. Mấy lần đầu roi lờ quét qua chiếc lưng mảnh mai kia, tay cậu giật lại, run lên.

Cô bé trèo vội qua tường, một tiếng "huych" vang lên phía ngoài, cậu bé xáp lại nghển cổ nhìn sang. Bên kia, cô bé cố nhồm dậy, vừa cà nhấc, vừa rên.

Cậu bé nhìn vớ theo, mắt mờ đi, nó giơ cao chiếc roi bẻ thành nhiều đoạn, quăng mạnh ra xa. Nó thập thững đi vào, một chốc lại tuôn cửa chạy ra, tay xách gói đường nhỏ. Nhìn hút theo cái bóng vừa khuất, nó bần thần đứng vậy!

- Không hỏi tên, hỏi nhà, tính sao! - Nó lằm bằm, gói đường rơi bịch xuống. Sương nhòa trước mặt...

Vẫn rét ngọt.

Nguồn: Tieuboinhoan

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 5 năm 2005